

Felix Francis
Bloedlijn

2015
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

‘En ze zijn weg!’

Ik keek omlaag naar het beeld van de paarden op de tv-monitor en hield een hand boven mijn ogen tegen de felle septemberzon. Een onbelangrijke sprint van zevenenhalve furlong voor tweejarige *maidens* op Lingfield Park met twaalf dravers – de zoveelste paardenrace, een van de meer dan vijftienhonderd races die ik dit jaar live mocht aanschouwen.

Maar deze race zou mijn leven voor altijd veranderen.

Terwijl de paarden op anderhalve kilometer afstand in vrijwel gelijke lijn uit de boxen schoten keek ik naar het vel papier waarop ik de startposities van de paarden had geschreven.

Het zicht vanaf de hoofdtribune op de zevenenhalve furlong werd gedeeltelijk door enkele overhangende bomen belemmerd, dus ik boog me naar de monitor toe om het beter te kunnen zien.

‘Bij deze Herald Sunshine Maiden Stakes loopt Spitfire Boy als eerste aan kop,’ zei ik, ‘op de voet gevolgd door Steeplejack. Daarna komt Sudoku, gevolgd door Radioactive en Troubleatmill ernaast. De volgende is Postal Vote, daarna komen High Definition en Low Calorie, en helemaal aan de buitenzijde Bangkok Flyer in het groene tenue, gevolgd door Tailplane met de

witte cap en Routemaster met de oranje strepen. De hekkensluis op dit moment is Pink Pashmina, die het moeilijk heeft als ze de paal van zes furlong passeren.'

Ik keek op van de monitor en tuurde door mijn geavanceerde verrekijker naar de paarden onder me. Na zes furlong kon ik ze duidelijk zien terwijl ze recht op me afstormden, door het uitvergrotende effect van de verrekijker leken de paardenhoofden onnatuurlijk op en neer te deinen.

Races zoals deze, waarbij de paarden in vliegende vaart over het rechte stuk renden, bezorgden commentatoren bijna altijd hoofdbrekens, en deze vormde geen uitzondering. De twaalf dravers hadden zich in twee groepen opgesplitst; acht paarden renden aan de linkerkant, de overige vier naderden over het midden van de baan. Het was begrijpelijk dat de toeschouwers op de hoofdtribune wilden weten welk paard aan kop lag, maar vanuit mijn gezichtspunt viel het moeilijk te beoordelen.

'Het rode tenue van Spitfire Boy leidt de grote groep links, Radioactive zit hem op de hielen. Troubleatmill en Bangkok Flyer rennen nek aan nek in het midden met nog vijfhonderd meter te gaan.'

Ik tuurde ingespannen naar de baan terwijl ze op me af galoppeerden. In het programmaboekje stond dan wel dat Bangkok Flyers kleur donkergroen was, maar

het leek zwart af te steken tegen het zonlicht en ik wilde het niet verwarren met het marineblauwe tenue van Postal Vote.

Nee, ik wist het zeker. Het was Bangkok Flyer, met de wollen neusband, en hij deed zijn naam eer aan.

‘Bangkok Flyer met de wollen neusband is weg aan de buitenzijde. Hij ligt twee lengtes voor op Troubleatmill, die niet op hem weet in te lopen. En aan de binnenzijde is Spitfire Boy eindelijk door Radioactive bijgehaald, maar daar komt in het witte tenue Sudoku ertussen met jockey Paul James, die zich hier flink voor moet inspannen.’

Ik liet mijn verrekijker zakken en volgde de paarden zonder verdere hulpmiddelen.

‘Ze passeren de paal van de laatste furlong en Sudoku neemt nu aan de binnenzijde de koppositie in, maar hij moet nog steeds de favoriet Bangkok Flyer voorbij, die overigens laag genoteerd staat. Sudoku en Bangkok Flyer naderen samen de eindstreep. Sudoku in het wit en Bangkok Flyer in het donkergroen, tussen deze twee gaat het.’ De hoogte van mijn stem bleef stijgen terwijl de paardenneuzen de finish roken. ‘Bangkok Flyer en Sudoku zij aan zij. Sudoku en Bangkok Flyer.’ Mijn stem bereikte haar crescendo. ‘Sudoku wint van Bangkok Flyer, Low Calorie rent onverstoord door om als derde te eindigen, Radioactive is vierde, gevolgd door de aanvankelijke koploper Spitfire Boy, daarna

Routemaster, High Definition, Troubleatmill, Steeplejack, vervolgens Tailplane en Postal Vote samen, en uiteindelijk de spring-in-het-veld Pink Pashmina, die dik als laatste eindigt.’

Ik zette mijn microfoon uit.

‘Als eerste nummer tien, Sudoku,’ klonk het door de speakers. ‘Als tweede nummer één, als derde nummer vier. Het vierde paard was nummer acht. De verschillen waren een nek lengte en tweeënhalve lengte.’

De speakers vielen stil.

De race was voorbij. Er was een golf van opwinding geweest en het publiek keek alweer uit naar de volgende krachtmeting die over een halfuur zou beginnen. Ik keek uit over de baan en voelde me onbehaaglijk. Er klopte iets niet.

Het was niet mijn commentaar. Ik had de paarden niet verward, of het verkeerde paard als winnaar uitgeroepen – iets wat iedere commentator wel eens is overkomen in zijn loopbaan. Er klopte iets niet aan de race zelf.

‘*Bedankt, Mark. Goed werk,*’ zei een stem in mijn koptelefoon. ‘*Fijn dat je elk paard hebt genoemd en bedankt voor de finishvolgorde.*’

‘Graag gedaan, Derek,’ zei ik.

Derek werkte als regisseur voor RacingTV, de satellietzender die de races live uitzond. Hij zat in de reportagewagen – een grote, verduisterde truck die ergens

achter de racestallen stond – met een rij televisies voor zich, voor elk van de zes camera's één, en hij was het die besloot welke beelden de mensen thuis of in de wedkantoren zouden zien. De tv-maatschappij had geen eigen commentator, dus maakten ze gebruik van de baancommentator – en dat was ik. Maar ze waardeerden het als elk paard in ieder geval één keer werd genoemd en ze stonden erop dat de complete finishvolgorderde werd gegeven. Met twaalf renners ging dat nog wel, maar het werd knap lastig als het er dertig of meer waren, vooral bij een sprint als deze waarbij de hele toestand in minder dan negentig seconden voorbij was.

'Derek?' zei ik terwijl ik een knop op de mengtafel indrukte.

'Zeg het maar,' klonk het in mijn oren.

'Kun je een dvd van deze race voor me maken? Om mee naar huis te nemen. Vanuit elke hoek.'

'Maar ze heeft niet gewonnen.'

'Toch wil ik er een,' zei ik.

'Oké,' zei hij. '*Hij ligt voor je klaar.*'

'Bedankt,' zei ik. 'Ik kom hem na de laatste race ophalen.'

'*Dan zijn we er nog.*'

Er klonk een klik en het was weer stil in mijn koptelefoon.

'*Maar ze heeft niet gewonnen,*' had Derek gezegd.

‘Ze’ was mijn zus – mijn tweelingzus, om precies te zijn. Clare Shillingford – een topjockey die meer dan zeshonderd overwinningen op haar naam had staan. Maar deze race hoorde daar niet bij. Met een neklenkte verschil was ze op Bangkok Flyer als tweede geëindigd en volgens mij had ze niet goed gereden.

Ik keek op mijn horloge. Over ruim twintig minuten moest ik in het commentatorhok terug zijn voor de volgende race, dus ik vloog de vijf trappen af naar de begane grond en liep achter de hoofdtribune langs naar de weegkamer.

Ik stak mijn hoofd door de deuropening van het zendstation van de racebaan – een kleine ruimte naast de centrale weegkamer – waarvan één wand vol hing met elektronische apparatuur.

‘Goeiemiddag, Jack,’ zei ik tegen de rug van de man die er stond.

‘Hoi, Mark,’ zei de man, die zich omdraaide en zijn handen aan een groene trui afveegde die meer gaten dan wol leek te hebben. ‘Alles goed?’

‘Ja hoor,’ antwoordde ik.

Jack Laver was de technicus van de interne tv-dienst die door middel van een gesloten cameracircuit de vele monitors op de racebaan van beelden voorzag, inclusief mijn monitor in het commentatorhok. Zijn kledingsmaak mocht dan wel vreemd zijn, hij was een

genie als het om elektronica ging.

‘Wil je een kop thee?’ vroeg hij.

‘Lekker,’ zei ik en hij verdween in een alkoof, om terug te keren met twee witte plastic bekertjes waar een dampende bruine vloeistof in zat.

‘Suiker?’

‘Nee, dank je,’ zei ik en ik nam een bekertje aan.

De thee van de weegkamer was berucht, maar hij was heet en nat, twee eigenschappen die goed waren voor mijn stem. Een racecommentator met een zere keel, of – nog erger – laryngitis, was een slechte zaak. De legendarische BBC-commentator Peter Bromley had altijd een fles met zijn speciale elixer bij zich – een geheim huisrecept waar honing en whisky in zat. Voor elke race nam hij een teugje om de keel te smeren. Zo georganiseerd ben ik nooit geweest, maar ik heb wel altijd een fles water bij de hand. En thee was een extraatje.

‘Jack, kun je me een herhaling van de laatste race laten zien? Ik heb genoeg aan de laatste paar furlong.’

‘Zeker,’ zei hij en liep op de elektronica af. ‘Had je iets verkeerd?’ vroeg hij terwijl hij me over zijn schouder een grijnzende blik toewierp.

‘Je kunt me wat!’ zei ik. ‘En, nee, ik had alles goed.’

‘Ach, dat zou je toch nooit toegeven. Jullie commentators zijn allemaal hetzelfde.’

‘Perfect, bedoel je.’

‘Ha! Geloof je het zelf?’

Hij draaide aan het mengpaneel en de vorige race verscheen op een van de kleine beeldschermen die tussen zijn apparatuur stonden.

‘Alleen de laatste twee furlong, zei je?’

‘Ja, alsjeblieft.’

Hij gebruikte een grote bolvormige muis om vooruit te spoelen, de paarden renden komisch over de baan met halsbrekende snelheid.

‘Hier zijn ze,’ zei Jack, die de beelden weer tot de normale snelheid vertraagde.

Ik leunde voorover om het beter te kunnen zien.

Ik hoopte dat ik het mis had. Sterker nog, ik bad wanhopig dat ik het mis had.

‘Kun je me dat nog een keer laten zien?’ vroeg ik aan Jack.

Hij gebruikte de bol om de opname terug te spoelen naar de paal van twee furlong.

Ik keek er nog eens naar, er was geen twijfel mogelijk.

Ik was er volkomen zeker van dat Clare Shillingford, mijn tweelingzus, de regels (B) 58, (B) 59 en (D) 45 van de Rules of Racing had overtreden. Regels die, naast vele andere zaken, verklaren dat *een ruiter tijdens een race een paard op dusdanige wijze moet berijden dat het zichtbaar moet zijn dat hij of zij een oprechte poging onderneemt om van het paard een gepaste, waarachtige en substantiële prestatie te verkrijgen om de best*

mogelijke plaats te bereiken.

Om het simpel te zeggen, Clare had de race niet gewonnen terwijl ze dat wel had kunnen doen. Sterker nog, ik geloofde dat ze de overwinning met opzet had laten lopen.

Het volgende uur verstreek in een soort waas. Goed commentaar vereist een gedegen concentratie, waarbij geen sprake kan zijn van enige afleiding. Nu klaagde er niemand over mijn commentaar bij de volgende twee races, maar ik wist dat ik niet op mijn best was en ik hoorde van Derek geen verdere blijk van waardering door mijn koptelefoon.

Tussen de derde en vierde race liep ik nog een keer naar de weegkamer. Clare had een rit in de vierde race en ik wilde haar nog even snel spreken, maar dat had niets te maken met mijn twijfels over haar rit met Bangkok Flyer. We hadden een afspraak staan om die avond samen uit eten te gaan en ik wilde weten of het nog doorging.

‘Hoi, Clare,’ riep ik haar toe toen ze de weegkamer binnenkwam in een felgeel zijden jockeytenue met blauwe sterren op de voor- en achterkant. ‘Gaat het nog door vanavond? Ik heb voor acht uur een tafel gereserveerd bij de Haxted Mill.’

‘Mooi,’ zei ze en ze keek me glimlachend aan terwijl ik langs haar liep. ‘Maar ik ga eerst nog even bij pa en ma